

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **H. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2015, č. j. OAM-783/ZA-ZA14-ZA15-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 10. 2015, č. j. OAM-783/ZA-ZA14-ZA15-2015 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je nepřijatelná podle ust. § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle

ust. § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je Maďarsko.

Žalobou ze dne 2. 11. 2015 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 2. 11. 2015 se domáhal žalobce zrušení přezkoumávaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Uvedl, že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých procesních právech, skutkový stav vyžaduje doplnění a v případě přemístění do Maďarska mu hrozí reálné riziko špatného zacházení. Rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu. Má za to, že došlo k porušení ust. § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a též § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále též „správní řád“). Dále pak uvedl, že postup žalovaného byl v rozporu s čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a s čl. 3 a 9 Úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobce vytkl žalovanému, že s ním neprovedl osobní pohovor, neboť na jeho základě by nemohl dospět k závěru, že se žalobce neobává přemístění do Maďarska, a že tento stát zajišťuje řádné podmínky přijetí. Vysoké počty žadatelů v Maďarsku jsou dle žalobce podmíněny spíše geografickou polohou země. Podle jeho názoru vyžaduje skutkový stav i rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Poukázal na pozastavení přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska soudními orgány některých členských států Evropské unie z důvodu systematických nedostatků v azylovém řízení a přijímacích podmínkách (riziko imigrační detence, podmínky v detenci a v uprchlických táborech). S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 45 Az 14/2014-31 ze dne 22. 5. 2014 konstatoval nutnost zaměřit přezkum i na situaci po právní a skutkové stránce v členském státě, kam je žadatel přemísťován. Uvedl, že podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarsku jsou katastrofální, svá tvrzení doložil odkazem na zprávu UNHCR Hungary as a country of refugee z roku 2012, zprávu Maďarského helsinského výboru ze 4. 11. 2014 a zprávu Komisaře Rady Evropy pro lidská práva z 16. 12. 2014, vztahující se k jeho návštěvě Maďarska v červenci 2014. Žalovaný se měl dle žalobce zabývat přijímacími podmínkami v Maďarsku z hlediska čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a posoudit možnost uplatnění diskrečních ustanovení, zejména čl. 17 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Odůvodnění rozhodnutí je dle žalobce nedostatečné, neboť nereflektuje současnou situaci v Maďarsku. Domáhal se zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 3. 12. 2015 popřel oprávněnost žalobních námitek, trval na správnosti vydaného rozhodnutí, v němž žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech. Správní orgán postupoval v souladu se závazným nařízením Evropského parlamentu a Rady. V době podání žádosti o mezinárodní ochranu byl žalobce držitelem platného Schengenského víza vydaného Litevskou republikou v zastoupení za Maďarsko dne 15. 7. 2015 v Jerevanu s platností ode dne 13. 8. 2015 do dne 11. 9. 2015 na 20 dní pobytu s jednorázovým vstupem, byly tedy splněny podmínky k aplikaci čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, tzn., že v daném případě je k posouzení žádosti příslušné Maďarsko, které svou příslušnost dle tohoto ustanovení uznalo. Dále žalovaný konstatoval, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické

nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Judikatura jednotlivých států Evropské unie nezavazuje k témuž postupu státní orgány jiného členského státu, nelze odhlédnout ani od individuálních specifíků jednotlivých případů, v nynějším případě se nejedná o rodiny s nezletilými dětmi, ač na problémy této kategorie žadatelů na území Maďarska žalobce rovněž poukázal. V případě jeho zájmu o soužití se snoubenkou české státní příslušnosti na zdejším území je nutno vycházet z právní úpravy vztahující se k pobytu cizinců na zdejším území obsažené v zákoně č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů v platném znění. K diskrečnímu oprávnění dle čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady žalovaný uvedl, že neshledal důvod ponechat si posouzení konkrétního případu ve vlastní jurisdikci. Sdílel názor, že smyslem a účelem uvedeného nařízení je primárně dle tam obsažených kritérií určit příslušný členský stát, z čehož logicky vyplývá, že se rozhodl v daném případě nevyužít diskrečního oprávnění dle ust. § čl. 17 tohoto Nařízení, což je výsostnou záležitostí vrchnostenského oprávnění každého členského státu. V daném případě bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy, rozhodnutí netrpí nezákonností či nepřezkoumatelností, proto žalovaný navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 10. 9. 2015. Uvedl, že ze své vlasti vycestoval dne 15. 8. 2015 autobusem přes Gruzii, Turecko, Bulharsko, Rumunsko a Maďarsko do ČR. Posledním státem bylo Slovensko nebo Rakousko. Důvodem odjezdu bylo uzavření manželství s jeho nastávající, která je českou občankou. Jiné důvody neměl. Dále uvedl, že v Arménii je těžký a životní podmínky nejsou moc příznivé. V případě návratu do vlasti se obával, že by o svou snoubenku přišel. Ve vlastnoručně psaném prohlášení důvody zopakoval.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání vzhledem ke splnění zákonných podmínek dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

V řízení podle části třetí, Hlavy druhé, dílu I. s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 a 2, věta první s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní body, jimiž bylo vytýkáno žalovanému porušení vyjmenovaných právních ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále též „správní řád“), nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky na které odpovídal v rámci žádosti, mu byly kladeny takovým způsobem,

aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobcem. Rozhodnutí bylo srozumitelně a přesvědčivě odůvodněné, žalovaný se zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobce, relevantní z hlediska použitých ustanovení zákona o azylu, dále s přihlédnutím k čl. 3 odst. 1, odst. 2, čl. 8, čl. 9, čl. 10, čl. 11 a čl. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.

V souladu s čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady přistoupil žalovaný k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Podle čl. 7 odst. 1 citovaného Nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena. Žalovaný proto zkoumal, zda vůbec ve smyslu uvedeného nařízení je dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žadatele. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování správní orgán řídil, pokud řízení zastavil dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany uznal jako nepřipustnou podle ust. § 10a písm. b) citovaného zákona. Bylo zjištěno, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce tento byl dne 26. 8. 2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky držitelem platného Schengenského víza č. 002083168 vydaného Litevskou republikou v zastoupení za Maďarsko dne 15. 7. 2015 v Jerevanu s platností ode dne 13. 8. 2015 do dne 11. 9. 2015, počtem 20 dní pobytu a jednorázovým vstupem. Tyto skutečnosti odůvodňovaly postup dle čl. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, podle kterého *„pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.“* Podle čl. 12 odst. 2 citovaného Nařízení *„pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tomto případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“* Na základě aplikace citovaného čl. 12 tohoto Nařízení požádal správní orgán dne 14. 9. 2015 Maďarsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v ČR. Dne 14. 10. 2015 obdržel informaci, že Maďarsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žadatele.

Správní orgán též posoudil otázku, zda v případě Maďarska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a dospěl k závěru, že žalobci nehrozí v Maďarsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Konstatoval, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Maďarsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Z tohoto pohledu není opodstatněný důvod k obavám z návratu do Maďarska. Správní soud proto argumentaci žalovaného akceptoval a dále konstatoval, že v projednávaném případě šlo

správně o aplikaci a uplatnění bezprostředně závazného Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (tzv. Dublin III.), které je závazné jak pro Českou republiku, tak i pro Maďarsko, jako státy Evropské unie a předmětem soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného je posouzení, který stát podle citovaného Nařízení je příslušný k posouzení vlastní žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

V žalobních námitkách žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím byla porušena jeho základní práva v čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále též „Úmluva“). Zrekapituloval relevantní skutkové okolnosti a tvrdil, že se správní orgán vůbec nezabýval pečlivým a individuálním posouzením jeho situace v případě přemístění do Maďarska. Ve světle těchto tvrzení pak uzavřel, že rozhodnutím správního orgánu byl porušen čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III. a polemizoval s právním posouzením jeho věci správním orgánem. V této souvislosti soud odkazuje na ústavní nálezy č. III. ÚS 3561/15 ze dne 12. ledna 2016, v němž *„Ústavní soud připomíná svoji ustálenou judikaturu souladnou s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozsudek jeho Velkého senátu ze dne 4. 11. 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12, dostupný též v časopise Soudní judikatura - Přehled rozsudků Evropského soudu pro lidská práva č. 2/2015, str. 69, a tam citovaná judikatura), dle níž vyhoštění cizince může vést k porušení čl. 3 Úmluvy, jestliže existuje důvodná obava, že daná osoba bude v přijímací zemi vystavena reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Za takových okolností vyplývá z čl. 3 Úmluvy povinnost nevyhostit jednotlivce do této země (srov. např. nálezy ze dne 10. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 2462/10 (N221/59SbNU195) a v něm citovaný nálezy ze dne 30. ledna 2007, sp. zn. IV. ÚS 553/06 (N17/44SbNU217). Mučení, nelidské či ponižující zacházení musí dosahovat určitého minimálního stupně závažnosti, aby je bylo možno zahrnout pod rozsah čl. 3 Úmluvy.“* V případě žalobce se sice nejednalo o vyhoštění, nicméně zdejší soud je toho názoru, že není zásadní důvod shora uvedené judikatorní závěry neaplikovat i na případy „přemístění“ žadatele o azyl podle shora citovaného Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

Žalobce ve vztahu k přemístění do Maďarska a z toho plynoucí hrozby porušení čl. 3 Úmluvy se vyjádřil v žalobě. Soud je však toho názoru, že se s uvedenou námitkou správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně a ústavně relevantním způsobem vyrovnal. Soud tudíž sdílí jeho přesvědčení, že žalobce neprokázal existenci důvodné obavy, že bude v Maďarsku vystaven reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, resp., že by v Maďarsku existovaly v přijímací proceduře pro žadatele o azyl systémové nedostatky. V rozhodnutí správního orgánu neshledal soud žádné vady, jež by bylo možno kvalifikovat jako zásah do základních práv a svobod žalobce. Pokud se týká žalobcova zájmu o soužití s jeho přítelkyní české státní příslušnosti na území ČR, je třeba postupovat dle právního režimu vztahující k pobytu cizinců na území ČR dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů v platném znění.

Optikou shora uvedeného náhledu dospěl soud k závěru, že v projednávané věci byly dány důvody k aplikaci ust. § 10a písm. b) zákona o azylu, proto žádost jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany podaná na území ČR byla shledána správně nepřipustnou. Za tohoto stavu pak byly dány důvody dle ust. § 25 písm. i) citovaného zákona k zastavení řízení.

S ohledem na výše uvedené tedy nezbylo, než žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítnout.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 11. března 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová